

Pilíře velkého třesku jsou shnilé

Václav Dostál včetně zvýraznění; citáty kurzívou

Úvodní poznámka

Vycházím z článku: „[Velký třesk se nikdy neudál: Přesvědčivý důkaz](#)“, který byl publikován 20. března 2020 v *Journal of Physics & Astronomy*, Vol 8, Iss 2. Autor, pan Rowland, v něm rozebírá řadu důvodů pro toto tvrzení. Poněvadž svá tvrzení předkládá vědeckému fóru, kde je jakákoli zmínka o Bohu zakázána, tak uvádí, že vesmír je věčný. K výchozímu článku přidávám poznatky odjinud.

Zásadním argumentem je tvrzení, že nic nemůže být příčinou něčeho, což je formulační varianta zákona zachování energie/hmoty.

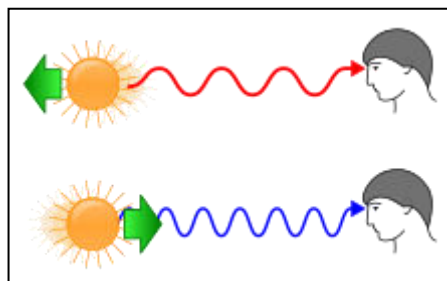
Červený posuv

Nejvhodnější pomůckou k pochopení jevu se mi jeví obrázek z [wikipedie](#) – zde obr. 1. Dodávám (spíše pro zopakování), že červená barva má delší vlnovou délku čili nižší frekvenci než fialová.

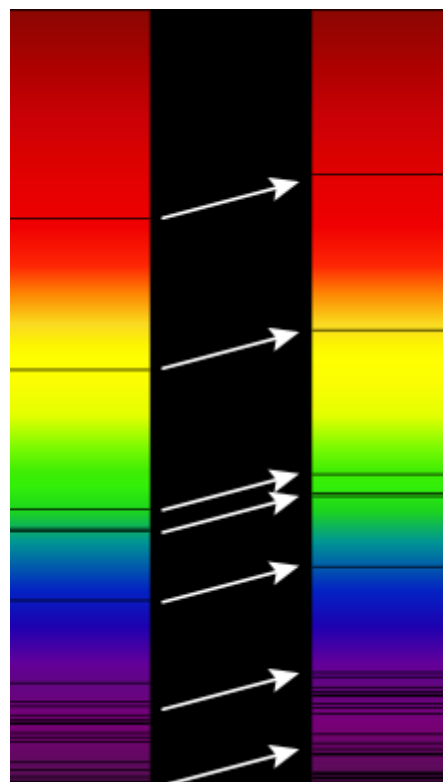
„Standardní“ vysvětlení červeného posuvu frekvence světla z mnoha kosmických objektů říká, že vzniká jejich vzdalováním od nás. Původně se toto vzdalování týkalo galaxií, pohybujících se skrze netečný prostor, moderněji se tvrdí, že galaxie se vzdalují spolu s prostorem. To je však jedno, protože měříme spektrální posuv u světla těch galaxií a ne pro onen prostor (kde se to zjistit nedá). Příčina rudého posuvu světla je tedy – podle toho „standardu“ – obdobná příčině Dopplerovu jevu, zjištěného nejprve u zvuku.

Tón píšťaly, upevněné na vozidle, přibližujícího se k nám se jeví jako vyšší (o větší frekvenci), ale pak, když se vozidlo od nás vzdaluje, se nám zdá být hlubší (o nižší frekvenci). Píšťala však vydává pořád tentýž tón.

Tón (obecně: zvuk) se šíří nějakým prostředím, např. vzduchem, **podélným** vlněním, kdy dochází k periodickému stlačování a roztahování částic (např. molekul) prostředí. Světlo (obecně: EM vlnění) z hvězd se však žádným prostředím nešíří, protože ve vesmíru, mezi hvězdami (či galaxiemi) a námi žádné prostředí **není!**

Obr. 2.: Rudý a modrý posuv barvy světla zdroje v pohybu vlivem Dopplerova jevu. Převzato.

Obr. 1. (Převzatý). Posuv absorpčních (a proto černých) čar směrem k červené složce viditelného světla.

Nemůže tedy docházet ke zhušťování a zředování částic něčeho neexistujícího. Navíc EM vlnění je **příčné!** Při příčném vlnění jde o periodické zvětšování a zmenšování výchylky (amplitudy) kmitu. Je ovšem otázka CO, jaká „látka“, vlastně kmitá, když mezi zdrojem světla a námi žádná látka neexistuje! Vakuum, které tam je, pak **nemůže** být prázdnota, prázdňový prostor – jak by název (vakuum = nic) znamenal.

Obrázek z té wiki (zde obr. 2.) je špatně nakreslený! „Natahování“ a „zhušťování“, způsobené neexistujícím prostředím není možné! Bohužel se ve „standardu“ posuv

světla vysvětluje právě „napínáním“ (nebo „stlačováním“) vlnové délky.

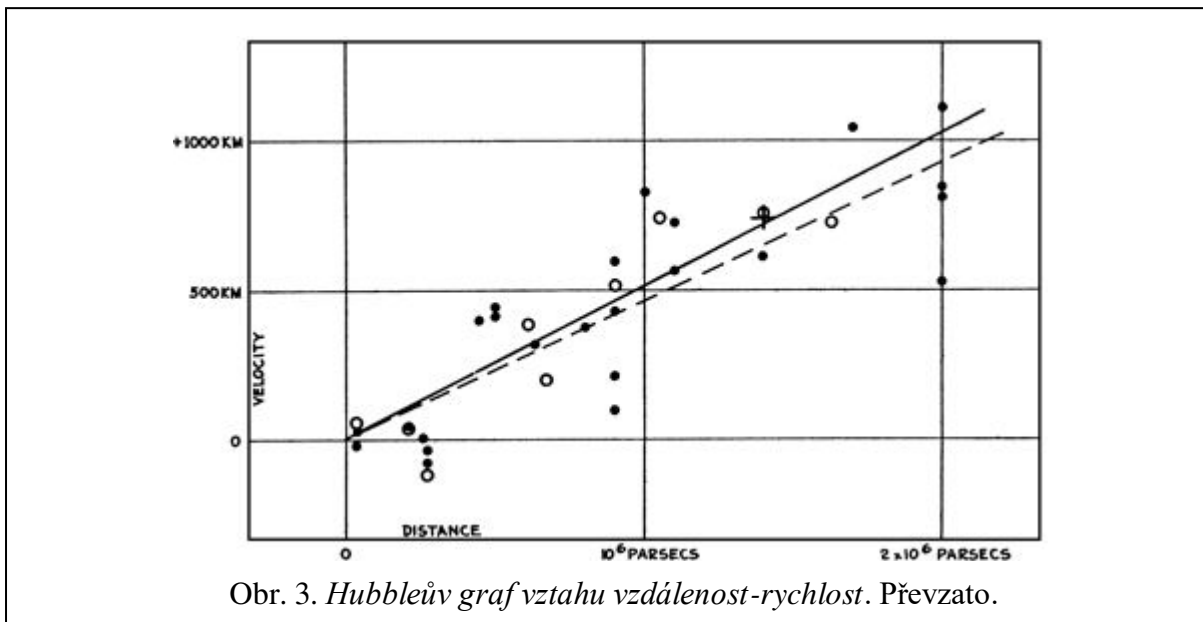
Ke spektrálnímu posuvu světla ovšem dochází, bylo mnohokrát pozorováno a nemůžeme říkat, že všechny pozorovatele šálil zrak! Ale tento posuv **nemůže** být způsoben (údajným) pohybem zdroje! Příčina je jiná! Ani **neplatí**, že posuv světla ukazuje na vzdalování nebo přibližování zdrojů toho světla.

Hubbleův podvod

Edwin Hubble z jím pozorovaných 24 galaxií si vybral pouhých pět, u nichž jím odhadnutá vzdálenost přímo úměrně odpovídala naměřenému rudému posuvu. Pět je děsivě málo, nemůže se aplikovat na celý vesmír. „Použil pouze data o galaxiích, z nichž světlo bylo rudě posunuto, a ignoroval data z galaxií, o nichž věděl, že světlo jeví být modře posunuto (např. Andromedu, M86, M90, M98)“. To se jeví jako svévolný výběr.

Hubble stavěl na špatných předpokladech:

1. „Všechny galaxie jsou přibližně stejně velké. Tento předpoklad způsobil Hubbleovo přecenění vzdáleností malých galaxií a podcenění vzdáleností velkých galaxií.“
2. „Jas hvězd Cefeidy je funkcí její vzdálenosti. Pulsace těchto superhmotných hvězd je způsobena fyzikálními změnami, které jsou funkcí životního cyklu, bez ohledu na to, jak vzdálené mohou být.“
3. „Tmavost galaxií je funkcí jejich vzdalování, tj. když se galaxie vzdaluje, její jas klesá. Bez současného měření povrchového jasu galaxie (na jednotku plochy) nemůžeme uzavřít absolutně nic o jejím předpokládaném pohybu. Pouze když povrchový jas vzdálené galaxie je významně menší než povrchový jas blízkých galaxií, je rozumným důvodem, abychom dedukovali a řekli, že pohyb galaxie je směrem od nás.“
4. „Rudý posuv světla z galaxií je způsoben prudkým pohybem těchto galaxií pryč od nás. Tato chyba je útočná v hlavním proudu kosmologie – že rudý posuv mylně považuje za Dopplerův jev, zatímco jde o podstatně odlišné jevy.“ Změna, že se rozpíná samotný prostor, vůbec nepomůže, protože

Obr. 3. Hubbleův graf vztahu vzdálenost-rychlost. Převzato.

prostor „vleče“ galaxie s sebou.

„Jestliže nahradíme Hubbleovy odhady vzdáleností moderními odhady, vznikne velmi odlišný obraz: ... Kdyby Hubble použil realistické odhady vzdáleností, **neměla** by existovat žádná přímka v jeho grafu, pouze náhodné body, ukazující **nulový** vztah mezi vzdáleností a rychlostí.“

„Teorie, která navrhuje, že vzdálenosti mezi galaxiemi rostou, **je fatálně špatná**. Tudiž musíme předpokládat, že galaxie jsou na témže místě vzhledem k sobě a že tak byly vždy.“

„Hubbleův "zákon" je takto zajímavá matematická odchylka, která nemá **žádný** vztah k realitě. Galaxie se **nevzdalují** od Mléčné dráhy. Jestliže se galaxie nevzdalují, pak jejich údajná rychlost vzdalování **nemůže** růst.“

Nyní přeskakují některé originální odstavce – jako méně důležité a příliš prodlužující.

Teorie velkého třesku

Domnělý obrovský výbuch před 13,8 mld. let byl určen zpětným výpočtem podle domnělého současného rozpínání vesmíru, jehož hlavním podkladem byl Hubbleův „zákon“. Tehdy na počátku měl vesmír být bodem nebo singularitou. Bod je ovšem vymyšlená abstrakce s nula rozměry. Singularita je rovněž matematický pojem, ojedinělá entita, nepatřící do dané matematické množiny. Přesto se v teorii velkého třesku uvažuje jako nesmírně namačkaná veškerá energie/hmota vesmíru. „Zde jsou dvě logické chyby: (1) veškerá hmota vesmíru nemohla existovat před vesmírem a (2) nic nemohlo být zhuštěno předtím, než existoval význam zhuštění.“

„Mnoho zastánců velkého třesku tvrdí, že to nebyl jediný bod v prostoru, který vybuchl, ale spíše každý bod ve vesmíru se podílel na velkém třesku. Jinými slovy, exploze se udála všude v témže čase, a ne ve zvláštním místě. Zda jedno místo nebo každé místo existovalo před existencí, je stejně nesmyslný argument.“ Myslím, že v případě nekonečného počtu počátečních bodů / singularit jde o mnohem nesmyslnější argument, než když uvažujeme jen jeden bod.

Dodatek: Termínem „velký třesk“ významný fyzik Fred Hoyle pojmenoval údajný dávný jev ironicky. V angličtině je to pojmenování výsměšnější než v češtině. Anglický zvon zní „ding-dang-dong!“, zatímco zvuk „bang!“ vydává rozkmitaný nakřápnutý starý hmeč. Takže „big bang“ by se dalo vhodněji přeložit „velké třísknutí“. Jde o něco velice škaredého, hodně nepříjemného – podobně jako zvuk nakřápnuté nádoby.

F. Hoyle asi doufal, že se zastánci zarazí a nesmyslnou myšlenku opustí. Stal se pravý opak, původně výsměšný termín se stal „exaktně vědeckým“. A teorie se začala rozvíjet přímo závratným tempem. Přesto, že musela být stále něčím doplňována a opravována. A na adresu F. Hoyleho se snesla veliká kritika jeho teorie zrodu nových a nových částic. I kdyby tato část Hoyleho úvah byla velice špatná, tak to není argument pro „správnost“ velkého třesku! Prof. Wetterich, význačný kosmolog z Heidelbergu vypracoval teorii, kde během času narůstá hmotnost částic. Ani vznik nových částic ani zvětšování hmotnosti stávajících částic se nedá zjistit, protože oboje by se týkalo i měřících přístrojů, které by takový jev měřily. Obě teorie ruší nesmyslné rozpínání vesmíru.

Změna Rowlandova závěru

„Vesmír byl vytvořen (velkotřeskovou) singularitou nebo ne. Když nebyl vytvořen v nějakém bodě v čase, pak musí být věčný. Neexistuje třetí možnost“. Místo tohoto závěru budeme tvrdit, že ta možnost **existuje** – i když se sekulární vědě „nehodí do krámu“. Toto řešení známe a jeví se lepší než obě uvedené alternativy, a to i po stránce fyzikální. Vesmír nezačal velkým třeskem. Entropie (míra neuspořádanosti) nemohla mít „hodnotu“ mínus nekonečno, jak by to bylo pro věčný vesmír, takže vesmír počátek – s nulovou entropií – mít musel. Navíc je nutné zahrnout velmi důležitou roli informací (Slova) **jak** má „vznik“ všeho hmotného probíhat! Komu by vadilo stvoření z ničeho, může si myslet, že Bůh přenesl energii /hmotu jiné formy z nějakého paralelního vesmíru, takže celková energie/hmota zůstala zachována. Tou „jinou“ formou lze mínit (kvantové) vakuum, které je podle mě základní formou energie/hmoty, jenže neměřitelnou (aspoň prozatím), tedy formou skrytou čili implicitní. Z této základní formy se mohou (ale nemusejí) „vynořovat“ formy měřitelné neboli explicitní. Samozřejmě, že podle určitých Bohem vymyšlených „přírodních“ zákonů (i nám dosud neznámých) a za určitých Bohem nastavených podmínek!

Zdroj:

<https://www.tsijournals.com/articles/the-big-bang-never-happened-a-conclusive-argument-14111.html>